

[Steen Folke.]

med stemmelighed ved afstemningen nu her ved anden behandling.

Jeg vil gerne fremhæve, at der jo ikke er nogen principiel forskel på det socialdemokratiske kompromisforslag og det borgerlige ændringsforslag. Det principielle lå i, at det var eleverne selv og deres forældre, der skulle afgøre, om de pågældende elever skulle i gymnasiet. Ændringsforslagene går ud på at opstille forskellige kriterier for, at dette skal kunne tillades, og afgørelsen fratages altså de pågældende elever og deres forældre. Det er klart, at de krav, som de borgerlige partier har stillet op om udvidet kursus i forskellige fag, er langt skrappere end de krav, der ligger i det socialdemokratiske ændringsforslag. Men den principielle forskel er mellem det oprindelige lovforslag og disse ændringsforslag.

Jeg vil beklage det meget stærkt, hvis socialdemokratiet nu under udvalgsforhandlingerne igen viser sig imødekommende over for et sådant kompromis. Jeg mener, at det var langt at foretrække, at disse ændringsforslag falder bort ved stemmelighed, og at man så fandt ud af at administrere videre ud fra de gældende bestemmelser. Det kunne lade sig gøre, og det var langt bedre end at få lovgivet på grundlag af et dårligt kompromis.

Flertallet i udvalget har argumenteret for deres ændringsforslag nr. 2 med en frygt for en niveausenkning, det faglige niveau osv. osv. Man er bange for, at disse ikke-egnede kommer ind og sænker niveauet for de andre elever. Det er jo ganske i modstrid med de erfaringer, der er gjort i gymnasieskolen, hvor masser af elever, som af skolerne er blevet erklæret for ikke-egnede, derefter alligevel er kommet ind i gymnasiet og har gennemført det på udmærket vis, uden at det på nogen måde har sænket det faglige niveau eller medført andre problemer. Gymnasieskolernes Lærereforening har også udtalt ganske klart, at man overhovedet ikke frygter denne niveausenkning. Jeg mener, at den argumentation altså må tilbagevises.

Vores konklusion er, at vi går ind for lovforslaget i den oprindelige udformning, som jo altså vel at mærke ikke, som det har været propageret i pressen, indebærer en fri adgang, men indebærer en friere adgang end

efter gældende regler, og det finder vi ville være et fremskridt.

Med hensyn til de andre ændringsforslag, altså ud over nr. 2, og de andre ting, der står i betænkningen, vil jeg først lige knytte en bemærkning til spørgsmålet om skolernes placering under staten eller amterne. VS er modstandere af at overflytte statsskolerne til amtlig regie, og vi mener egentlig, at det i den forbindelse ville være langt mere relevant at tale om muligheden for en niveausenkning og ikke bare en sænkning af det faglige niveau.

Med hensyn til de øvrige ændringsforslag må jeg sige, at vi ikke kan medvirke til ændringsforslag nr. 1. Vi mener fortsat, at der skal være adgang for ateister til at blive fritaget for religionsundervisning. Vi finder det rimeligt, så længe religionsundervisningen og uddannelsen af lærere til denne religionsundervisning har stærk slagside i retning af den kristne religion.

Vi kan stemme for ændringsforslag nr. 3, 4, 6, 7 og 8; det skal jeg ikke uddybe.

Vi vil derimod — og det vil jeg gerne gøre lidt mere ud af — stemme imod ændringsforslag nr. 5. Det er der ikke så forfærdelig mange af de tidligere ordførere der har gjort noget særligt ud af. Jeg mener i virkeligheden, at der er grund til at advare stærkt imod ændringsforslag nr. 5, som indebærer en indskrænkning af adgangen til forsøg f. eks. med integration af de 16-19-åriges uddannelse, som vi meget gerne ser, men i det hele taget en indskrænkning af forsøgene, sådan at de udelukkende skal forstås i forhold til lovens § 4. Vi mener i høj grad, der er brug for forsøgsvirksomhed i gymnasieskolen, at de forsøgsgymnasier, der findes, Det Frie Gymnasium, Avedøregymnasiet, Herlevgymnasiet osv., udfører et højst tiltrængt arbejde, som kan lægge grunden til mere omfattende og nødvendige, i hvert fald ønskværdige, revisioner af hele gymnasieskolelovgivningen på lidt længere sigt.

Lembourn (UP):

Den situation, som opstod i dag, er på en måde symbolsk for min personlige politiske situation. Det er jo noget af et paradoks, at jeg kommer til at stå alene, fordi jeg ønsker det bredest mulige samarbejde. Men nu ser vi i en uhyre vigtig sag — den vedrører titu-